

1

Беше задушно и почти 38 градуса на открито, когато Джон Махоуни срещна Елинор Добс, но той се чувстваше блажено отпуснат – толкова блажено и толкова отпуснат, колкото изобщо е по силите на един мъж.

На път към офиса на избирателния си окръг на Бойлстън Стрийт той се бе отбил за масаж в едно студио, което посещаваше от време на време, когато се намираше в Бостън. Масажистките бяха все дребни виетнамки и му напомняха на момичетата в Сайгон, с които така добре се бе забавлявал като морски пехотинец – седемнайсетгодишен хлапак, изпратен да се бие в една война, която не разбираше. Днес му се падна една симпатична масажистка на име Ким, с гарвановочерна коса, блеснали очи и гърди като сочни ябълки. Започна откъм гърба, мачкайки и блъскайки с юмруци по схванатите му мускули, накара го да стене от болка и удоволствие, а накрая докосна ухото му с меките си устни и му прошепна да се обърне по гръб.

От там Махоуни отиде да обядва в „Л’Еспалие“ – също на Бойлстън Стрийт, в Блек Бей. „Л’Еспалие“ беше един от най-скъпите – ако не и най-скъпият – френски ресторанти в Бостън. Той седна в Кристалния салон, където три от стените бяха покрити с бутилки вино върху авангардни стелажи от полирана

стомана и стъкло. Масите бяха с ленени покривки побели от сняг – далеч по-бели от душата на Махоуни.

За начало той поръча емблемата на „Л’Еспалие“ – супа от прясно уловени омари от щата Мейн с чеснов флан, след това печено пиле с гарнитура от пикантни каноли, накиснати в ром стафида и кедрови ядки. Но преди да се отдаде на кулинарни изживявания, Махоуни изпи чаша „А. Х. Хирш Резерва“ – един от най-скъпите бърбъни, които можеха да се намерят в Съединените щати. С обяда пресуши бутилка шардоне, която вероятно струваше стотина долара. Разбира се, това бяха само догадки, защото в този ресторант Махоуни не плащаше и цент. Собственикът на „Л’Еспалие“ го хранеше гратис, защото той не беше кой да е – старши конгресмен от Бостън, бивш председател на Камарата на представителите, а понастоящем лидер на малцинството. Махоуни със сигурност беше най-високопоставеният демократ на Капитолийския хълм и като такъв – чувствителен към нуждите на своите приятели в ресторантьорския бизнес.

В три следобед, с час закъснение, той най-после стигна до офиса. Фойето беше претъпкано с хора, може би двайсетина души, обикновени граждани, избиратели. Зад отрупано с книжа бюро седеше набита жена с рошава посивяла коса и видими мустаци. Казваше се Маги Долан и работеше за Махоуни от много години – въртеше офиса, участваше активно в кампаниите му за преизбиране и надзираваше работата на трима-четирима сезонни стажанти. Когато Махоуни влезе, Маги го изгледа свирепо; беше бясна, че е закъснял и я е оставил да се разправя с хленчещите посетители.

Сред множеството се открояваше един гигант – мъж с гладко бръсната глава, приличащ на играч на американски футбол. Беше облечен с тъмносиньо сако, сив памучен панталон, синя риза и синьо-зелена вратовръзка на ластик. Охраната. Не беше въоръжен

освен със спрей за самозащита, но беше толкова грамаден, че само въоръжен с базука би му излязъл на среща. Работата му беше да следи дали някой от избирателите на Махоуни не би изразил твърде енергично неодобрението си за начина, по който конгресменът защитаваше правата им.

– Здравейте, здравейте, как я карате? – обърна се Махоуни към гражданството. – Съжалявам, че закъснях. Трябваше да разговарям с президента, има някакви проблеми в Иран. Ще ви приема след минута, нямам търпение да ви изслушам.

На ръст Махоуни беше метър и осемдесет, с широки рамене, голям задник и корем. Косата му беше снежнобяла – започнал беше да побелява още от четирийсетгодишен; имаше яносини очи и ведро лице. Хората, които го бяха чакали цял час, веднага му простиха, като разбраха, че е помагал на президента по проблеми на националната сигурност. Ако знаеха, че вместо това е бил на масаж с щастлив край, едва ли щяха да бъдат толкова снизходителни.

Махоуни отвори вратата на кабинета си и влезе вътре, като преди това мина покрай помещението на стажантите – две момчета и две момичета по на двайсетина години, всичките студенти в Харвард. Той не се съмняваше, че всеки един от тях има айкю извън скалите за измерване, но нямаше представа какво точно вършат. Маги Долан беше тази, която им спускаше задачите.

Той надникна в стаята им и каза:

– Здравейте, как я карате?

Стажантите скочиха на крака и застанаха мирно, сякаш Махоуни беше адмирал на флота.

– Господин конгресмен! – извикаха в хор и четиримата.

– Благодаря ви, че сте тук – усмихна се благо той. – Работете все така усърдно!

Каквото и да правите всъщност.

Махоуни влезе в кабинета, свали сакото и го провеси на виенската закачалка, разхлаби вратовръзката си, запретна ръкави и седна зад голямото махагоново бюро. Както всичко останало в тази стая, бюрото му беше старо, очукано и покрито с драскотини. Той съзнателно не държеше нищо ново и лъскаво в офиса си; не искаше гражданите да останат с впечатлението, че пилее изкаранияте им с труд долари.

На стената зад бюрото висяха негови снимки с най-различни знаменитости: президенти, кинозвезди, спортисти с екипи на различни отбори. На една от снимките беше застанал върху Великата китайска стена заедно със съпругата си Мери Пат и трите им дъщери. Те изглеждаха великолепно; всички жени в семейство Махоуни бяха много красиви и невероятно фотогенични. Само Махоуни беше блед, а усмивката му някак крива. Предишната вечер се беше натъпкал с местни деликатеси, готвени пред очите му от китайски готвачи, и изпил около 7 литра бира „Циндао“. Когато на другата сутрин слънцето го напече, той се прегъна одве и избълва обратно всичко. Оттогава живееше със съзнанието, че е може би най-високопоставеният американски политик, повръщал някога върху Великата китайска стена.

Махоуни вдигна телефона и натисна бутона, за да говори с Маги.

– Първият да влиза. И прати някое от децата да ми донесе една кола. Ще имам нужда от кофеин, за да не заспя.

Поне веднъж в месеца Махоуни вземаше самолета за Бостън, за да ходи по вечери за набиране на средства, да държи речи и да се появи в някое и друго телевизионно токшоу. Понеже на всеки две години се

кандидатираше за преизбиране, той непрекъснато трябваше да се подмазва на спонсорите си, за да не секва потокът от долари за кампанията му. Но приблизително веднъж на четири месеца организираше това, което се случваше днес: Отворени врати.

Махоуни никак не си падаше по публичните събирания в кметството, предпочитани от доста политици. Веднъж бе опитал да свика такова, но не му харесаха буйните, недоволстващи тълпи, които задаваха с крясъци въпросите си, освиркваха отговорите му, да не говорим пък за агитките от поддръжници на републиканците, дошли специално да го апострофират, или за репортерите, които си записваха всяка негова дума, само за да я извадят после от контекст или да търсят противоречия с предишни негови изказвания. Вместо това организираше Отворени врати, за да се среща поединично с избирателите си, далече от погледа на медийните чакали, и да изслушва на спокойствие жалбите им.

Правеше това отчасти за да им покаже, че го е грижа – което беше вярно – за обикновените хора, гласуващи за него. Така усещаше и пулса на тълпата, отношението им към определени проблеми, слушаше ги как мърморят и недоволстват и ги уверяваше, че се бори със зъби и нокти за тях там долу, във Вашингтон. По този начин даваше и на медиите нещо сочно за предъвкване, като същевременно напомняше на избирателите, че действително е на тяхна страна, а не на страната на онези, които помпаха огромни суми в кампанията му.

Политиката е цинична игра. Но какво да се прави?

Мнозинството участници в Отворените врати бяха възрастни хора, което беше разбираемо – това обикновено се случваше следобед и през седмицата, когато повечето хора бяха на работа. Първият пенсионер за днес бе дошъл да се оплаче за имотните данъци,

които плащал и които все се качвали, докато доходите му си оставали все същите. Махоуни можеше да му каже, че данък имоти е местен проблем, заради който човекът би трябвало да крещи на кмета, а не на него, но не го направи. Вместо това увери мъжа, че още същата вечер има среща с градската управа (което беше лъжа) и че ще им даде да се разберат.

Следващият – някакво дребно човече – се жалваше, че социалните помощи, които получавал, не били съобразени с разходите за живот. Е, добрутро! Но това поне беше проблем, по който Махоуни имаше готово мнение. Като начало той обвини за всичко републиканците, после вдигна телефона и каза на Маги:

– Прати някое от децата да ми донесе речта, която произнесох пред Рицарите на Колумб в Чарлстън преди два месеца.

След две минути една от стажантките дотича в кабинета му с екземпляр от речта. Махоуни не пропусна да отбележи наум, че момичето имаше страхотен балкон. Той подаде речта на дребния мъж.

– Прочетете това, господин Кромптън. Ще се убедите, че работя по въпроса и държа копелетата под контрол.

Третият посетител, който влезе при него, беше Елинор Добс.